

for Avancementstab o. s. v. til Mandens Harmе over Hustruens Utroskab; en broget Mangfoldighed af Tilfælde, afhængige af Tid, Sted og Milieu, falder i og for sig ind under den sociale Indikation, og det er umuligt at drage nogen fast Grænse. Dog er det ikke Motivernes Styrke hos den enkelte Kvinde, der skal være afgørende, men den sociale Værdi, som en fornuftig, saakaldet objektiv Dom vil tillægge dem.

Hvem skal nu paa Samfundets Vegne skønne over, hvorvidt Betingelserne for Svangerskabsafbrydelse paa etisk, eugenisk eller social Indikation er til Stede. Kommissionen tør ikke overlade dette saare vanskelige Skøn hverken til Kvinden selv eller til hendes egen, private Læge, men foreslaar Afgørelsen i saa Henseende henlagt til en Embedslæge eller en dertil af Sundhedsstyrelsen autoriseret Læge (altsaa ikke nødvendigvis Embedslægen paa Kvindens Bopæl) i Forbindelse med den opererende Læge, der enten skal være ledende Læge paa et offentligt eller dermed ligestillet Sygehus eller en af Sundhedsstyrelsen autoriseret Specialist i Kvindesygdomme, Fødselsvidenskab eller Kirurgi. Det paahviler Embedslægen efter nærmere Aftale med Kvinden at fremskaffe de fornødne Erklæringer og Oplysninger til Brug ved Afgørelsen af, hvorvidt de foreskrevne Betingelser for Svangerskabsafbrydelse er opfyldt. Kommissionen forventer, at han herunder vil kunne faa Bistand hos Kvindens egen Læge, hos Institutioner som „Mødrehjælpen“ o. lign.; i de større Byer beskikkes det fornødne Antal Medhjælpere for Embedslægen af de sociale Udvalg. Mener Embedslægen, at de indsamlede Oplysninger berettiger til Afbrydelse af Svangerskabet, forelægger han dem for den opererende Læge, og kun, hvis begge er enige om, at Indgrebet er lovligt og forsvarligt, foretages dette. Nogen Mulighed for Appel til højere Myndighed foreligger ikke. Endnu bør det nævnes, at hvis Kvinden er under 18 Aar, umyndiggjort eller som aandsvag, sindsyg eller i øvrigt ude af Stand til at forstaa Betydningen af Indgrebet, skal som Regel Indehaveren af Forældremyndigheden, henholdsvis en beskikket særlig Værge, samtykke i Indgrebet, og er hun gift og samlever med Ægtefællen, skal der gives denne Lejlighed til at udtale sig, medmindre særlige Omstændigheder taler derimod.

Den, der afbryder eller lader afbryde et Svangerskab, vidende om, at Betingelserne ikke er til Stede, straffes efter Kommissionsflertallets Forslag efter Straffelovens § 242. Paa samme Maade straffes den Læge,

der mod bedre Vidende attesterer, at Lovens Betingelser er opfyldt, hvis Svangerskabet paa Grundlag af hans Erklæring er blevet afbrudt. Ellers er Straffen Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar. Straf af Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maaneder rammer den, som yder Kvinden Bistand og herved overtræder Bestemmelserne om, at Afbrydelse af Svangerskab kun under ganske særlige Omstændigheder maa foretages efter Udløbet af den 3. Svangerskabsmaaned, samt om, hvor, af hvem og paa hvilke nærmere Betingelser en i øvrigt lovlig Svangerskabsafbrydelse skal finde Sted. Samme Straf ifalder Kvinden, hvis hun selv afbryder sit Svangerskab eller lader det afbryde uden at gaa frem efter Lovens Regler, selv om hun efter disse i og for sig opfyldte Betingelserne for at faa det afbrudt. Med Bøde eller Hæfte indtil 3 Maaneder straffes den, som overtræder de af Justitsministeren i Henhold til Loven fastsatte nærmere Regler til Lovens Genneførelse.

Kommissionens Mindretal, Folketingsmedlem Fru Gautier Schmit forkaster ganske Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation, men accepterer i Princippet Svangerskabsafbrydelse paa medicinsk, etisk og eugenisk Indikation.

Som det fremgaar af foranstaaende, har Kommissionens Flertal foreslaaet Straf for ulovlig Svangerskabsafbrydelse efter netop at have paavist, at Straf er et ganske utilstrækkeligt Mittel til Beskyttelse af Fosterlivet, idet Flertallet til Støtte herfor navnlig fremhæver Straffetruslens Betydning. Der synes at være god Grund til at stille sig skeptisk over for Straffetruslens Betydning som moralsk Vejledning for Befolkningen; den historiske Udvikling viser, at Statsmagten — uanset skiftende Regeringer og uanset den politiske Linie, der har været raadende, — i stadig ringere Omfang har anvendt Straf paa det moralske Omraade; eksempelvis kan nævnes, at Straffen for Hor, for forargeligt Samliv — i tidligere Tider for Samleje udenfor Ægteskab — er bortfaldet, og at Straffen paa andre Omraader (Homoseksualitet) er mildnet betydeligt. Der er næppe nogen, der vil paa-staa, at de moralske Tilstande er blevet forværret som Følge af de stedfundne Formildelser i Straffelovgivningen. Man kunde derfor tænke sig en Ordning, der gav Afkald paa Straf, men som, naar de af Kommissionen opstillede Betingelser for Svangerskabsafbrydelse paa medicinsk, etisk og eugenisk Indikation forelaa, gav Kvinden en egentlig *Ret* til at faa sit Svanger-